

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 133. Peccata remissa per pœnitentiam, per delictum subsequens
non redeunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

mittetur ei, neque in hoc saeculo, neque in futuro. Matth. 12. Impossibile est eis qui semel sunt illuminati. . . . Et prolapsi sunt, rursus renovari ad poenitentiam. Hebr. 6. Est peccatum ad mortem, non pro illo dico ut roget quis. Ad 1. namque respondeo per peccatum in Spiritum sanctum vel intelligi peccatum ex determinata malitia, vel quo manifesta Spiritus sancti opera diabolo tribuuntur, ut susceptio veritatis impediatur: quomodo Judaei de Christo dicebant: in Beelzebub principe demoniorum eiecit daemonia. Cujusmodi peccatum Judaeorum Christus dixit nunquam remittendum: quia previdit Judaeos de eo poenitentiam nunquam acturos. Vel cum Augustino serm. 11. de verb. Dom. per peccatum in Spiritum sanctum intelligenda est finalis impoenitentia, quam certum est nunquam remitti. Vel denique per peccatum irremissibile vel nunquam remittendum, illud cum D. Chryostomo intelligendum est, quod nunquam remittitur nisi difficillime, & admodum raro.

1366 Secundum testimonium sancti Patres communiter exponunt de poenitentia baptismi; qui cum sit initerabilis, impossibile est eos, qui prolapsi sunt post baptismum (qui est illuminationis seu fidei Sacramentum) per alterum baptismum renovari. Quo citam sententiam ibid. c. 10. dicitur: voluntarii peccantibus. . . non relinquuntur hostia: quia is qui baptismi gratiam peccato abiecit, per baptismum iteratum non applicatur hostia in cruce oblata, per quam omnis ipis remittitur poena. Vel dic cum S. Anselmo Apostolum Hebr. 6. loqui de his, qui post illuminationem, id est magnam vitam perfectionem lapsi sunt, diuque in peccatis permanserunt, quibus moraliter impossibile, id est valde difficile est per poenitentiam ad pristinam sanctitatem resurgere.

Tertium testimonium S. August. de corrept. & grat. c. 12. & S. Greg. l. 10. Moral. c. 28. exponunt de peccato ad mortem, id est usque ad mortem durante, de quo peccator non poenituit, nec se emendavit, sed & absque poenitentia immortalis est. Pro quo frustraneum est orare.

CAPUT CXXXIII.

Peccata remissa per poenitentiam, per delictum subsequens non redeunt.

1367 Neque enim conditionate, sed absolute remittuntur, ita ut Deus eorum non recorderet amplius, ut constat ex citato Dei per Ezechielem testimonio. Neque ex Rom. 3. sine poenitentia sunt dona Dei. Et ex can. divina d. 4. de poenit. ubi Gelasius Papa sic loquitur: divina clementia dimissa peccata in ultionem redire viseris non patitur. Concinit S. Prosper. l. 1. Respons. ad 2. object. Gallor. dicens, quod quamvis in mortalia lapsus post baptismum, damnandus sit, si in his moriatur: non tamen in id quod remissum est recidit; neque in originali peccato damnabitur: qui tamen propter postrema crimina ea morte afficitur, quae si propter ea quae remissa sunt debeatur.

1368 Scio Hugonem Victor. l. 2. de Sacram. p. 14. c. 9. oppositum contendere: Si enim (inquit) vis ut bona tua, jam pridem per peccatum mortua, iterum per justitiam, seu poenitentiam, vivificentur; noli irasci. . . si mala tua, jam pridem per poenitentiam excusata, iterum propter malitiam tuam tibi impendantur. Sed Deus (inquis) dixit de malis meis, quando poenitentiam egi, quod ea mihi amplius non imputaret. Similiter & Deus de bonis tuis dixit, quando peccasti, quod amplius ea non remuneraret. At namque Ezech. 18. Si averterit se justus a justitia sua, & fecerit iniquitatem, omnes justitiae ejus, quas fecerat, non recordabuntur.

1369 Sed Hugoni antepoenendi sunt Gelasius & Prof-

per, quibus, cum S. Thoma 3. p. q. 88. a. 1. communi calculo Theologi consentiunt, dicentes; quod peccata jam per poenitentiam remissa, nunquam per peccata quaecumque subsequencia redeant quoad culpam, aut poenam remissam. Opus namque Dei, quale est peccatorum remissio, per actum hominis irritari nunquam potest. Et per hoc solvitur argumentum Hugonis. Si enim peccata remissa per peccatum subsequens redirent, opus Dei irritaretur per actum, seu peccatum hominis. Non sic, dum opera bona praecedentia mortificantur per peccatum subsequens; utpote quae non omnia moriuntur, nec abolentur in conspectu Domini, sed remanent in acceptatione ipsius, licet non profint ad remunerationem, durante impedimento peccati ex parte hominis; qui, licet irritare non possit opus Dei, potest tamen impedire ne sibi profint. Et hoc modo sancti Patres intelligant hoc quod Hago objicit ex Ezechie; sed prorsus aliter quod ex eodem allegavimus. Aliam disparitatem Theologi plerique hanc reddunt, quod Deus, cum sit summa bonitas, prior ad benefaciendum sit, quam ad puniendum.

Obijcies tamen verba Augustini l. 1. de bapt. c. 12. redire dimissa peccata, ubi fraternam charitatem non est. apertissime Dominus in Evangelio dicit Matth. 18. ubi a servo illo remissum debitum decem millium talentorum Dominus repetit, eo quod ille debitum centum denariorum conseruo suo dimittere nolisset, sed ipsum absque misericordia crudeliter traxisset. Respondeo 1. cum S. Thoma loco citato ad 1. verbum illud Augustini esse intelligendum de reditu peccatorum quoad poenam in se consideratam, quatenus scilicet post poenitentiam peccans, incurrit reatum poenae aeternae sicut prius, non tamen propter eandem rationem. Quia non propter peccata remissa eam incurrit, sed propter subsequencia non remissa. Hanc solutionem S. Doctor fundat in laudata responsione, quam S. Prosper. Augustini nomine, supra dedit ad 2. object. Gallor.

Respondeo 2. S. Augustinum, sicut & Evangelium intelligi etiam posse juxta doctrinam quam S. Thomas communiter receptus docet, peccata remissa redire secundum quid, non formaliter utique, sed aliquo modo virtualiter, quatenus scilicet peccata subsequencia, ob acceptam remissionis gratiam, aggravantur ex circumstantia ingratitude, & contemptus divinae bonitatis, & in tantum subinde aggravantur, ut tantum pro ipso debeatur poena, quantum debeatur ante remissionem. Et poenam istam absque misericordia Deus exigit ab eo qui non fecit misericordiam. Judicium enim sine misericordia illi qui non fecit misericordiam. Jacobi 2.

CAPUT CXXXIV.

Merita per mortale subsequens mortificata, per poenitentiam reviviscunt.

1372 Aest qua quia extra statum gratiae facta sunt, nunquam in Dei acceptatione vixerunt; sed de mortificatis dumtaxat, five quae ex gratia, & in statu gratiae facta sunt, operantemque mercedem aeternam effecerunt, sed per subsequens mortale peccatum carentis mortificata dicuntur, quatenus per illud impediuntur, ne hominem ad aeternam felicitatem perducant. Opera quippe hominis sextuplicis differentiae assignari queunt, viva, vivificantia, vivificata. Mortua, mortificantia, mortificata. Viva sunt, quae ex principio vitae, gratia scilicet & charitate procedunt. Et ista dum superveniunt operibus mortificatis, illa vivificant, & ideo vivificantia dicuntur, & maxime op er poenitentiae, quibus tolluntur mor-